Ч. 131 (13.390). Львів, середа 14. червня 1933. Pocztowa opłaty zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Наш промисл і наше громадянство.

Декілька думок з приводу львівської вистави.

Львів, 12. VI. 1933.

Сьогодні зачинили виставу українського промислу. Чи треба писати широко про її вартість? Вистарчить сказати: **була це щаслива ідея Центросоюзу** і слід побажати, аби ця ідея **щороку** оживала, аби щороку мало наше громадянство нагоду приглянутись рідній продукції і... дещо завстидатись.

Так, завстидатись!

Бо справді багато вже в нас рідних продуктів, так багато, що тільки з трудом приютились вони в 6-ох кімнатах, де колись були бюра Т-ва „Сільський Господар". Проте авреоля чужих виробів у нас горить ще могутнім сяйвом і чимало ще праці і заходів треба на те, щоби змінити господарську психіку нашого громадянства. І коли найбільшу роботу в тому напрямі роблять обективні умовини життя недержавної нації, з його нуждою і безробіттям, з його безнадійністю на працю і з проявами справжнього патріотизму, то **величезне виховуюче значіння** мають імпрези в роді тої, що нам зготовив Центросоюз.

Очевидно — шість кімнат, хоч і битком набитих рідним продуктом, не може переповнювати радістю патріотичні груди. Це небагато на ті міліонові маси, якими залюбки пишаємось, а все-ж багато, коли пригадаємо нещодавню пустку у виробничій ділянці. Саме й **найважніше — це поступ.** Бо те, що міцним кроком ідемо вперед, позволяє надіятись, що ще рік — ще два, і може двічі стільки кімнат буде мало, аби примістити експонати вистави українського промислу.

*

Треба підкреслити, що наші промисловці не пощадили труду, аби гідно запрезентуватись відвідувачам вистави. Декораційний хист, естетичний смак, помисловість, подекуди правдиве модерне оформлення зі знанням психольоґії реклями — це те, що стрічали ми майже на кожному кроці. Декілька стійлів могло з рівним правом сперечатись за пальму першенства щодо прикмет, що приковують око і вдоволяють смак вибагливих.

Деяким браком вистави уважаю **відсутність статистичних таблиць-діяграм,** що при кожній фірмі давали би докладні інформації про розміри продукції і збуту. Центросоюз був під тим оглядом унікатом і кожний відвідувач, глипнувши на стіну, мав інформації про кількість фабрикації мила, виекспортованих яєць і про кооперативний збут живини. Щоправда — виною згаданого браку тіснота приміщення. Розвішені по стінах діяграми були би заслонили прегарні взори барвистих килимів, що ними три відомі фірми — Хамула, Гуцульщина і Гуц. Мистецтво — удекорували всі салі. Тому прим. представник тернопільської фабрики „Будучність", радо служив вам циферними даними, витягаючи таблиці зі... сховків під стилевим кіоском, під містерною будівлею з туток „Калини". Тісно і крапка.

Коли ми вже згадали килими, то позволимо собі на завваґу: чи не можна було на кожному килимі невеличкою карточкою зазначити фірму і ціну, дві речі, якими цікавились глядачі? Хто знає, чи тоді результати виставки вичерпувались би здебільша моральними її вальорами, хто знає, чи тоді не булиб ми написали: фірми, що брали участь у виставі, заключили багато корисних трансакцій на загальну суму..... — і тут прийшла би болай якась пятициферна вартість. Чи тільки ф-ма Бумба, що виставила ефектовно різьблені альбоми, карнішi і т. і., могла на своїх експонатах примістити картку „продане"? Таких фірм могло бути більше.

*

Проходжуючись по кімнатах вистави мабуть більшість із нас мала нечисту совість. **Стільки вже свого, а скільки купуємо чужого!** Наша самовистарчальність — хоч у скромних рямцях — це вже не пустий звук. Уже й конкурують наші фірми між собою: Зоря і Атра (чорнило) і ще інші. Ну щож, споживачів у нас багато, запотребування у нас є, головне — навернути до себе задивлене в чужий продукт рідне громадянство.

А в тім: чи все вина по стороні громадянства, чи багато з нас до вистави знало про справді мистецьку столярню Томочка і Гальова, чи про те, що коли купити хочемо кекси, бішкопти чи карльсбадські сухарики, то мусимо домагатись виробів фабрики Міхотек, бо вона в наших руках? А тих виробничих варстатів, що дуже мало відомі нашому громадянству, було більше, і все те через **неповне доцінювання ними реклями.** Стара правда в тому, що реклама є підоймою промислу.

Не хочу переходити кожну фірму зокрема, бо це означалоб посвятити тому багато місця. Зрештою їх назвало „Діло", коли реферувало відчинення вистави. Хотілобся нам похвалити „Альоє" за наскрізь стилеве стійло, „Міку" за дотеп у розставці експонатів, за гуцульську посуду чи 2 баклажки, що манили око, „Нар. Мистецтво" за віночки з барвистими стрічками, „Пасічницьку Спілку" за рухливого пасічника-ляльку, атракцію дітвори, яка відвідала виставу, „Центросоюз" за... ввічливість урядовця, який дав авторові аж 3 прібки пахучого мила (годі господаря вистави занадто хвалити, хоч і булоб за що). Заслугує на похвалу Яворівська Торг. спілка за те, що її пекарня розуміє краще вагу вистави у Львові ніж обі львівські пекарні, котрі зовсім не появились, ф-му „Елеґант" за те, що з кількох пуделок ріжної величини і краски дала багату виставу, „Гомін" за те, що декорацію сільських хат хоче відібрати з непокликаних рук, „Хром" за високовартісні експонати, інсталяційні варстати наших інжинірів Кахникевича і Білинського за те, що таємничим морганням світел витали гостей. Але годі! Написали ми, що не переходитимемо фірм поіменно. Отже кінчимо, хоч варто ще неодного виставця згадати. Навіть усіх, бо кожний дав щось у своєму роді.

Виставу відвідало 3.965 осіб, у тому 1327 шкільної молоді. Загальне признання відвідувачів є доказом, що місія, яку взяв на себе „Центросоюз", була вповні вдячна і вдачна.

В. Несторович.

ПАКТ ЧОТИРЬОХ ДЕРЖАВ.

Пакт чотирьох великих держав підписаний їх представниками в Римі викликав загальне вдоволення як у пресі цих держав так і в американській пресі, що бачить у пакті запоруку втихомирення Европи. Швайцарська преса, що ставилась донедавна з резервою до пакту чотирьох, побоюючись зменшення значіння Союзу Народів, підтримує тепер цей пакт без застереження. Тут висловлюється побажання, щоби французький сенат не відволікав ратифікації пакту, та припущення, що й Польща зрозуміє, яку ґарантію миру дає цей пакт.

Підписання пакту витають тут тим більше, що істнує небезпека розбиття конференції розброєння. Італійська преса заявляє, що римське порозуміння мусіло би властиво називатися пактом Мусолінія. А німецька преса підкреслює, що цей пакт є наслідком співробітництва між Мусолінієм та Гітлєром. З другого боку чекають і у Франції рішучого поліпшення французько-італійських віносин наслідком підписання пакту. Таким чином пакт є поважним кроком у напрямі утворення спільного фронту великих держав.

Кріза конференції розброєння не стоїть у противенстві до підписання пакту. Взаїмне довіря великих держав робить у деякій мірі зайвим нищення зброї, яка може бути потрібна при політичній перебудові східної Европи; а лише це завдання може дати основу та відповідну ціль злуці великих держав.

УКБЮРО ЖЕНЕВА.

Жид остерігає жидів перед більшовизмом.

(Кореспонденція з Америки).

Нюйорський конгресмен, Гемилтон Фіш, жидівського роду, поставив у четвер 25. травня внесок у палаті репрезентантів у Вашингтоні, щоби конгрес ухвалив резолюцію з домаганням до президента Америки, вжити своїх добрих послуг і просити Німеччину, щоби вона не робила ріжниці між жидами й іншими громадянами і щоби не понижувала жидів та не забирала їм хліба.

Після такого внеску конгресмен Фіш оголосив заклик до жидівського населення Америки, щоби воно заявило свою прихильність до цієї резолюції. Це мабуть тому, бо резолюція звучить дуже лагідно, а всі дотеперішні протести були дуже бундючні.

А в парі з закликом до жидівства оголосив Фіш свою промову в конгресі, яка для нас, що все підозріваємо жидів у симпатії до більшовизму, дуже цікава. Вона у вимкäх звучить так:

„Як приятель німецького народу, я ніяк не хочу вмішуватися у їх домашні справи. Я також не вірю в поголоски про фізичні звірства. А проте я звертаюся до почуття справедливости у німців, до духа толеранції, до засади „чесної гри" не завертати вказівок поступу два століття взад і не заперечувати жидам їх громадянських та господарських прав та заганяти їх знову поза скобки суспільности в переповнене ґетто...

Я свідомий того, яке нещастя постигло Німеччину від світової війни через те, що там повстала сильна комуністична партія, яка начисляє понад 5 міліонів голов. Вони проповідують клясову ненависть, винищення релігії та приватної власности і поширюють пропаганду забрати німецьке правління в свої руки насиллям. Це зовсім можливе, що Гітлерове правління було потрібним з огляду на силу революційних затій комуністів. Таксамо як комунізм причинився до наглого зросту фашизму, так само викликав і наглий зріст гітлєризму.

„Я не заперечую, що деякі німецькі жиди були дуже активні в комуністичній партії, одначе це не повинно бути причиною до обвинувачення всіх 600.000 жидів у приналежности до комуністичної партії або у присвоюванню засад марксизму.

„Як автор сіоністичної резолюції в справі признання жидам права на свою батьківщину в Палестині, яку конгрес приняв перед десяти роками, я взиваю отсим німецьких жидів, як і жидів у цілому світі не йти на компроміс ані не посвячувати своєї віри в заміну за комунізм з його отвертою ненавистю до Бога і до всякої релігії, а зате взиваю їх стояти кріпко в опозиції до цієї деструктивної сили, яка змагає до поширення клясової ненависти, безбожности і знищення людської волі".

Опісля пояснює причини видання заклику до жидів в Америці, кажучи: „Я хочу, щоб американські жиди подвоїли свою віру в наші свободолюбні установи і в нашу конституційну форму республиканського прав. вища запоручує

кожному громадянинові рівну нагоду під опікою закону. В ніякому краю жиди не дійшли до такого добробуту, як в Америці. У часі останніх виборів вибрано жидів говернорами в двох найбільших стейтах, тобто в Нюйорку й Ілинойс. (Третій є в стейті Флорида)... Тому жиди не повинні підтримувати ніякого ворога нашого уряду ні зі середини ні із зовні. Всякий інший напрямок у політиці був би самовбивством і шкодою для своїх власних інтересів... Жид американський повинен відпекатися всякого звязку з комунізмом і його затіями як зі своїм найбільшим ворогом".

У тому напрямку йде дальше напімнення жидів Фішом, а опісля запевнення, що лише тією дорогою можуть жиди в Америці помогти своїм землякам у Німеччині.

С. Д.

Пакт економічної неагресії.

ЛЬОНДОН. ПАТ. Більшовицький делегат на світову економічну конференцію Літвінов поставить предложення всесвітньої економічної неагресії. Внесення це зверталося би передовсім проти господарської політики В. Британії супроти більшовиків.

Майбутні жнива під поліційним доглядом.

Центральний комітет більшовицької партії оголосив явов указ з докладними поліційними зарядженнями проти „крадіжки та грабування збіжа". З огляду на те, що селяни навмисно затягають жнива, щоб урятувати можливо більше збіжа від більшовиків указ заряджує, щоби жнива в головних районах України тревали не довше як 15—17 днів. Завязування збіжа в снопи обовязкове. Партійні орґанізації, директоря МТО, совхозів та управи колхозів мають пильно стерегти збіжа на полі, у часі жнив, при молоченні та перевожені від злодіїв, лінюхів, кулаків та підкулачників. ЦК наказує карним судовим чинникам переводити в найгостріший спосіб карні приписи з 7. серпня 1932 р. відносно забезпечення суспільного майна проти злодіїв та рабівників збіжа. Безпосередню охорону збіжа доручається бриґадам та бриґадирам. Поля мають стерегти вартівники на конях. По молоченні збіжа переважується та за посвідченям віддається до комор, які мають бути всі реєстровані. Збіже видається лише на спеціяльне зарядження... (Ізв. 30. травня 1933).

Так відбуваються жнива на Україні.

УКБЮРО ЖЕНЕВА.

Неповажна гра.

З приводу Загальних Зборів Товариства Прихильників Освіти дня 10. червня ц. р.

Товариство істнує для студентів. З того й зродилось переконання, що по перше старші громадяни у проводі Т-ва повинні мати довіря студентів, а по друге — в Т-ві повинні мати голос ті студенти, що репрезентують думку більшости студентства. Засада слушна, але при одній умові, а саме, що в парі з нею йтиме друга засада: Т-во повинно мати такий провід, який запевнить йому найбільші успіхи в праці.

Минулорічні історії з усуненням від проводу презид. Децикевича відомі. Це були історії на тлі боротьби за провід Т-ва, який відповідав би засаді довіря і голосу більшости студентства. Так воно виглядало збоку тих, що затіяли боротьбу. Ця боротьба скінчилася і цьогорічні збори заповідалися вже в зовсім іншій атмосфері. Вони мали бути спокійні. Але знов не повинні були бути аж такими спокійними, як були, а вже ніяк не можна було очікувати такого їх закінчення, яке було. Погляньмо на їх коротенький хід.

Збори назначені на 17-у годину. В означеній годині на салі голова дир. Кульчицький, пару старших прихильників і один або двох студентів. До год. 18-ої число старших зросло до 15 і студентів не багато понад те число. З того, як прибувають учасники Зборів, прикре враження. Нема життя і зацікавлення долею і працею Т-ва. Остаточно на 356 старших і 222 студентів членів Т-ва було на Зборах до 20 старших і біля 80 студентів.

Прочитали протокол попередніх Зборів. Урядовець Т-ва прочитав написане звідомлення з праці Виділу. Починається дискусія. Тому, що **ніхто не зголошується до слова в дискусії** — голосують внесення контрольної комісії на уділення абсолюторії уступаючому Виділові. Починаються вибори голови, уступивших членів Виділу і заступників. Перерва. Вибір комісії матки. Пропозиція комісії. Головою просять остатися дир. Кульчицького. Той відмовляється і комісія висуває другого кандидата д-ра Юліяна Савчака. Починається зрікання, переконування. Збори пасивні. Чекають висліду, кого вкінці переконають. Остався д-р Савчак.

Кандидати на членів Виділу і заступників не викликують застережень і ніхто не зрікається. Ба — ні! Комісія запропонувала в заступники студентку Федорчаківну з застереженням, що представники студентів на комісії були проти тієї кандидатури. Чому? Бо її висунула секція студенток, а не більшість студентів. Це відгомін боротьби за „засаду довіря і голос більшости". На тлі дійсности в Т-ві — сумний відгомін, бо поза ним — **порожнеча**. Скінчилося на тому, що **збори не скінчилися** і відбудуться поновно в середу 14. червня в год. 18.

Т-во ослабло: морально, на що вказує факт, що за останній рік вибуло з нього 78 старших і 189 студентів, прибуло лише 2 старших і 96 студентів, а на Збори явилася горстка, як указано вище. Матеріяльно, бо на покриття своїх найконечніших видатків мусіло сягнути до запасу з минулих літ. А в той-же час — **нема що сказати до справоздання з діяльности за минулий рік? Нема чим по перемозі похвалитися ні що осудити? Нема побажань на майбутнє?** Значить — суть у тому, щоби лиш мати Т-во в своїх руках і виявляти свої примхи, навіть не хто має бути, але хто не має бути в його проводі? — Сумно.

Старші в проводі Т-ва мають багато доброї волі. Доказ хочби те, що в такий тяжкий час і при такій атмосфері навколо Т-ва є в його проводі. Але вони ще й досі є під тяжкими враженнями того, що ділось в Т-ві в минулому році. Натомісць уся відповідальність за долю Т-ва і його працю лежить на тих, що затіяли боротьбу за „довіря" і вважають себе переможцями. **Т-во мусить бачити те краще, за яке йшла боротьба.**

І новий Виділ повинен так поставити справу перед студентською більшістю. Та більшість мусить пізнати ту велику правду, що перемога є солодка, але її наслідки є дуже тяжкі. Це праця і відповідальність, чого з боку „переможців" — на жаль — не видко.

Але чомуж то не скінчилися Збори? Бо студенти вперлися, що заступником члена Виділу таки не може бути студ. Федорчаківна. Неначе від того залежить вся суть Т-ва, від одної особи в заступниках членів Виділу! А наслідком того нововибраний голова д-р Ю. Савчак приняв вибір із застереженням, а члени Виділу зпоміж старших о. д-р Конрад, п-і Павликовська й д-р Зубик зріклися членства. І не стало Виділу та треба скликати нові Збори.

Частина студентів, які вважають себе більшістю, веде дуже неповажну гру, **яка в першу чергу відібється таки на студентах.**

Гриць Гладкий.

ПАМЯТАЙТЕ ПРО МОГИЛИ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ!

УКРАЇНЦІ!

КУПУЙТЕ ТОВАР ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЩО ОГОЛОШУЮТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРЕСІ.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 14. ЧЕРВНЯ 1933.

НАЗАР ГНАТЮК.

Повість К. Чапека з Закарпаття.

(Karel Capek: HORDUBAL. Praha, 1933, Fr. Borovy. Стор. 196. Ціна 29 чк).

Знову нова книжка з закарпатським кольоритом, з сюжетом цілком загальним. Цим разом відомого скрізь письменника Карла Чапека.

Гордубал, неграмотний, перед восьми роками покинувши дома жінку та малу дитину вибрався на заробітки до Америки. Доки був з письменним товаришем, то писав до дому своїм — Поляні та Гапці — та посилав їм доляри. Але як товариш помер, він порвває всі звязки з домом. Гроші складає до банку та там йому їх якось украли. Тоді Гордубал гроші починає складати до —„до куфра, пане, ключик повішати під сорочку". Певніше. За стільки років не навчившись по-англійськи „пять літ з ніким не говорив"! „А якже ти міг працювати, коли ти не міг договоритись?" „Ну, як, сказали мені гальо Гордубал!" — і показали мені мій джоб (працю). А як настало в Америці безробіття в першу чергу пропустили Гордубала і він іде до дому. — „Прошу ласкаво, як ся маю в Гамбурзі допитатись, куди їхати до Кривої?..."

Чапек дає тільки психічний портрет Гордубаліs. Якби якийсь мистець хотів його намалювати, мав би цілком самостійне завдання: створити ще один Гордубалів образ. Або дав би тільки нарис. Тільки якесь взуття дає йому Чапек, тому, що дома в Гордубала це рідкість як і та електрична батерія, яку везе Гордубал донці аж з Америки. „Хтоб про нього сказав, що це американець? Американці прецінь не їздять в звичайних поїздах, їздять в — експресах, а й то здається їм ще мало". А тут „оцей другий від вікна куняе з роззявленим ротом, мокрий од утоми а голова йому хитається наче нежива. Пятнацять днів і ночей просидіти на куфрі, спати на підлозі чи на лавці залитий потом та отетерівілий, заглушений гукотом машин", це всеж таки щось значить! Гордубал везе з собою куфрик, а в тому куфрику „там є складена ціла його Америка, блакітні сорочки, манчестровий костюм, ведмедик для Гапці, а оце, Поляно, для тебе, матерія на вбрання така, як носять в Америці, пахуче мило, торбинку з ланцюжком, а оце, Гапцю, це натиснеш отут на цю кнопку і світить..."

Перед нами не звичайний нормальний гуцул з Верховини, але навпаки, Чапек бере на мушку якусь справді добру, співчуливу, хоч цілком обмежену людину з її особистими інтимними переживаннями. Гордубал тішиться назустріч з своїми, біжить на гору, але раптом зачинає думати: „Чом я не вмився коло річки, чом не витягнув бритву та люстерко, не поголився над річкою. Напевно виглядаю як циган, як опришок, — чи не вернутись, чи не вмитись, як заким покажуся, Поляні?" Але не вернеться, не вмиється. Перші враження зустрічі після такого довгого розстання — ніяковість, страх. Гордубал покинув стару деревяну хату, деревяний хлів та клуню, погане обійстя, а тут приходить і находить новий камінний дім під черепицею, а в хаті теж усе нове. Гордубал крім цього не звик до цього. І він в оцій хаті, збудованій десьто на його долари, тихесенько сідає на свій куфрик. Жінка схвильована появою нежданого і тепер для неї небажаного гостя, не входить до хати. А „Гордубалові млосно, як тому, хто сам самісенький у чужій хаті. Почекаю на дворі каже собі, може тимчасом умився би. Але це якось не годилось би і він тільки трішкою води з залізної помпи намочує заялозену хустинку та витирає собі чоло, руки, потилицю... витискає хусточку й шукає, [illegible] та ще ні, ми ще тут не дома, і мокру стромляє її до кишені."

Почуття маловартости Гордубала змальовано Чапеком досконало. Ця риса, слідна в характері кожної людини, у нас, справді розвинена. Як у англійців, дають закраску народові, характери горді, у москалів — дикі, так у нас нібито маловартні. Булоб тяжко сперечатись чи такий Гордубал типічний для Закарпаття, але напевно всі читачі Чапекового роману за такого його вважатимуть. Факт, що коли якомусь чеському письменникові треба десь дати у своїм творі ролю примітива, то він шукає кандидатів на Закарпатті. Булоб шкода, колиб під впливом такої літератури чужина взагалі зачалаб нас ототожнювати з примітивами. А це може статись ще й тому, що прототипом до свого Гордубала Чапек виводить людину цивілізовану, а тут бере з чужонаціонального середовища. Примітивів у нас більше, ніж досить, але чи не передано вже куті меду?

Здається, що тільки в погоні за незнайомими, чужими типами виводить Чапек другу фігуру у грі — прототип Гордубала — мадяра, наймита Степана. Як Гордубал відсталий, дурний верховинець, що кохається у коровах та волах, так цей мадяр хитрий мужик, коняр, з долин. І як першого не зачепила ані найбільша цивілізація світу, так цей другий засвоїв собі з меншої, домашньої, хоч і не багацько, зате все докладно. По цілій книжці розкидані фраґменти, що описують його перевагу. Степан визнається навіть у модерній інтенсивній господарці.

Для Гордубана це цілком якийсь інший світ, отой Степан і з його власною жінкою, що з ним цим новим способом господарює. А оця побічна ціль роману: поставити побіч себе верховинця та селянина з долин найцікавіша для читача. Це протиставлення випадає не в користь нашого конаціонала. Стоять вони проти себе, Степан: „Дурний народ, пане, плекае все тільки для губи". „Е, вошивий край тут, звореш, а тільки каміння обертаєш." Гордубал: „Вошивий край — так що сюди, чорте, лізеш?"

Постаті Поляни та Гапки різко кинені на це тло боротьби двох суперників. Обидві проти

Відгомін Городка перед судом.

Розправа проти Ст. Мащака і 6 товаришів за злочин з 97. параґрафу.

Шестий день розправи.

Перше, що вражає, коли входимо до суду, це кільканацять селянських постатей на коридорі. Це свідки, уже не ті в ґранатових мундурах, а справжні люди праці, спокійні і зрівноважені навіть в обличчі суду. Від них бє довірям і спокоєм.

На судовій салі не багато, всього кільканацять осіб, публики. Лавки світять пусткою, хоча згодом, уже підчас розправи заповнюються. Журналістів ще більше, як в суботу, серед них якісь нові, досі на процесі не бачені обличчя.

Обвинувачені усі бадьорі. „Наймолодша" обвинувачена, що проходжується по коридорі, сміється, що з дотеперішньою опінією аґентів важно буде їй найти нареченого...

Десь по 11-ій на салю всміхається сонце.

*

В год. 9. почався шестий день розправи допитом дальших свідків прокуратора.

Перший з них, *Марія Петрасевичева*, вдова по урядннку, каже, коли предсідник питає її, як хоче присягати — „по польску чи по руску" — „по українськи" і зізнає: Мащак мешкав у неї два роки, на день до нападу був в хаті, чи був у день нападу і пізніше — не знає, але мабуть був, бо це порядний хлопець. Про те, щоби св. сказав, коли питатиме поліція, що в день нападу він був у хаті, Мащак не просив. Коли М. виїздив куди, прощався з нею завжди, отже вона й не підозрівала, щоб виїхав на день до нападу і через два дні не був, а до його кімнати не заглядала.

Св. *Петро Васюник*, студ. техніки, заприсяжений, знає Куспіся 6 літ. В день нападу бачив пополудні обв. на філії техніки, а коли св. попросив його прилучитися до гурту товаришів, він відповів, що боїться поліції (це були дні студентських ексцесів) і відійшов, куди — свідок не бачив.

Св. *Олекса Маховський*, робітник зі Ставчан, українець, подає без присяги, що бачив у день нападу в 7. год. вечором Куспіся в селі. Батько свідка жив вправді з батьком Куспіся у незгоді, але свідок знав його дуже добре і пізнав. Кусnісь вертав тоді дорогою з Глинної.

Св. *Петро Качмарик*, селянин зі Ставчан, памятає під присягою, що Маховський, який позичав у нього в день по нападі коня, виразно оповідав йому, що Куспіся передтим увечір бачив.

Св. *Павло Качмарик*, стверджує під присягою те саме.

Св. *Ева Кусnісь*, мати обв. Куспіся, зізнає, що син у день нападу вернув пів до восьмої вечором до хати, як кожного дня, а їздив він щодня до Львова з Глинної Наварії і туди вертав, бо у Глинній мав лекцію. В той вечір вертав теж з Глинної, бо св. питав його про це. Св-і показують панчохи, які нібн К. мав забути у Березинського в хаті, але він рішуче твердить, що це не синові.

Св. *Петро Кусnісь*, селянин, брат обв. Куспіся, підтверджує вповні зізнання матері, таких панчіх, як йому показують, брат не мав. Коли св. питають, чи його брат молився і ходив до церкви, каже, що так. Обв. Кусnісь простує, що не хотів деморалізувати домашніх, отже молився і в церкві стояв на самому переді, але переконання його атеїстичні.

Св. *Микола Кусnісь* не зізнає нічого цікавого, бачив тільки, що обв. Кусnісь був біля 8. год. веч. в день нападу в хаті.

Св. *Мирослав Чичкевич*, студ. прав, товариш обв. Куспіся, знає, що обв. робили студенти викиди, за „техніцку" шапку та бачив його у день нападу в год. 15, коли відходить поїзд до Самбора, на стації у Львові. К. ішов тоді до міста.

Св. *Петро Маляр*, студ. прав із Зашкович, знає обв. Кусnіся і витається з ним усміхом. У день нападу приїхав з Кусnісем в 10. год. до Львова, пополудні бачив його знову на дівриці у Львові. Св. питав К. на тиждень до нападу, чому носить шапку польських техніків і заспокоївся відповідю, що в цій шапці К. має в Городку побити професора. Під кінець св. доказують, що до Львова приїхав він з Куnісем 29., а не 30. лист. (св. їхав на похорон Ґродковського), св. притакує.

Св. *Ст. Андрущишин*, д-р прав під присягою зізнає: „Я сидів у канцелярії д-ра Біляка з соліцитатором, коли це вбіг актор укр. театру Нікітин і заявив, що біля брами лежить якийсь вбитий, а на почті є стріляннна. У трійку ми вийшли і побачили, що справді хтось лежить. В тому моменті з боку почти надлетіла ґрупа людей, а що в Городку були тоді студентські брезерії, ми втікли до хати. Ці люди стріляли тоді кілька разів до дверей, за які ми ускочили і ранили навіть пса. Хто був у тій ґрупі, а тим більш, чи був Кусnісь, я не бачив, а побігли вони дорогою на поле. Опісля ми внесли того, що лежав до хати, але він швидко вмер". Чи біг хто до нападу на почту попри канцелярію д-р Біляка, св не бачив.

Св. *Марія Батор*, полька, зізнає під присягою, що 29. листопада була у стодолі і бачила, що дорогою зі стації у Каменоброді йшло до Городка 7 осіб, гусаком, молодих й інтеліґентно убраних, один у пумпах, решта у довгих штанах, в плащах і куртках. Сьогодні в обвинувачених нікого з тих людей не пізнає.

ЧЕРГОВИЙ КЛОПІТ З МОТИКОЮ.

Св. *Антоні Фіц*, поліц. аґент, заприсяжений, зізнає: Був після нападу на почті, бачив там 8 ранених й устійнив, що учасників нападу було 11. Св. переслухував обв. Мащака, Кусnіся, Цапа й Мотику і переповідає подробиці про ці переслухання. Мащак мав пізнати Кусnіся як учасника нападу по бровах, одежі і т. д., хоч не знав його прізвища, пізнав зі світлини Купецького, що був в нападі ранений в руку і взяв один наплечник з грішми та Максимціва, врешті на конфронтації Цапа по носі й рості. Цап, приведений з черги на конфронтацію з Кусnісем, мав змішатися під громовим поглядом Кусnіся і сказав: „Міську, я не скажу, що ти був у Городку 30. листопада". Сам Кусnісь не хотів про 30. листоп. нічого говорити, кажучи, що це феральний для нього день, а св. має враження, що це тому, бо К. мабуть добив раненого Берез. в коридорі. Св. ствердив, що учасники втікали так: Мащак, Купецький, Максимів, бльондин і брунет і Жураківський тікали на Поршну, Старик і Березинський залишилися на місці, а Кусnісь, Білас і Данилишин на Ставчани — отже 11 осіб. Св. признає, що коли переслухував Цапа, на поліції в Городку були в сусідній кімнаті його брат, батько і мати, яких теж переслухували. Врешті св. додає сензацію: у вівторок 6. ц. м. уже підчас теперішнього процесу бачився св. в суді з Мотикою і зустрів його дуже понервованого. На питання св. Мотика відповів, що оце оборонець обв. Коссака впливав на нього, щоби відкликав свої зізнання про Коссака і не його денервує.

Обв. Мащак і Кусnісь доповняють зізнання свідка, м. ін. Кусnісь тим, що 30. листопада взивали взагалі усі феральним днем, а для К. був він остільки феральнішим, що його обвинувачували в безпосередній участи в нападі. Обв. Цап подає, що св. сам повідомив його про грізну хоробу матері, а коли обв. просив його дозволити написати йому лист, щоби заспокоїти матір, св. обіцяв дозволити тільки тоді, коли він признається до всього. Теж погрожував св. Цапові, що якщо він не признається, то він постарається про заборону приймити його взагалі до шкіл. „І тому я почав крутити і признаватися до того, що поліція піддавала" — кінчить Цап. Мотика виясняє, що такого, як свідок каже, ніколи йому не говорив і каже це свідкові до очей.

СЕНЗАЦІЯ ШЕСТОГО ДНЯ.

Д-р Шухевич: В імені товаришів заявляю: Ми усі вирішили, власне передбачуючи такі випадки, не говорити з Мотикою і ніхто з нас не говорив. Це я підтверджую адвокатською присягою.

Під питаннями д-ра Шухевича св. мотається і не знає, чи Мотика говорив з обор. Коссака перед розправою, чи підчас, не знає теж чи казав „оброньца Коссака" чи тільки „оброньца". Не може теж св. вияснити, чому не переслухував слуги Цапів, що пишеться Жидок, хоча це назвище впадало всім в очі, та чому взагалі цього слугу ніхто не переслухував, а прізвище „жидок" імпутовано обв. Цапові.

Д-р Шухевич вносить, щоби переслухати ком. Дзвинґелевича, що є на салі, аґента і 6 постерункових і під присягою д-ра Глушкевича на обставину, чи д-р Глушкевич говорив 1-го дня розправи з Мотикою, бо на думку д-ра Шухевича, така намова до зміни зізнань — це кримінальний злочин. Прокуратор внескові противиться, д-р Шухевич мотивує, що ходить тут про викликання настрою присяглих до оборони і це дуже важна справа. Д-р Глушкевич підтримує внесок д-ра Ш., мотивуючи, що прок. сам вічно бє на ствердження віродостойности зізнань Мотики, а тепер на диво є проти ствердження тієї віродостойности.

Після наради трибунал стверджує з уряду, що обв. Мотика з д-ром Глушкевичом не порозумівався, та що Мотика з цим обор. першого дня розправи не бачився. На дальші внески д-ра Шевчука і Глушкевича суд вирішує переслухати всіх пропонованих обороною свідків.

Обв. Мотика: Високий суде! Я пригадав собі тепер, що Фіц приходив намовляти мене, щоби я підтримував свої зізнання на поліції, а вона зробить так, що я хоч і присудження не буду сидіти.

Св. Фіц заперечує тому

Гордубала. У Поляни місце чоловіка та ґазди давно вже заняв Степан. Проречисто представляє його Поляна Гордубалові: „був тут за наймита". Справи зайшли вже за далеко, отже Чапек ставить Гордубала в безнадійній позиції. Гордубал лишає речі такими як вони є, тільки дбає про зовнішнє декорум і вимагає від інших не називати ці речі їх власним імям. Але цензура громади саме в тому й проявляється, що вона речі називає по імени. Гордубал бється у коршмі, викидає Степана за пліт і знов його бере до себе як будучого приймака. Мугиче: „Маю на носі написано, що мені поворот до дому не повівся; а це почуття: „тяжке, тяжче за ланцюг."

Сторінки присвячені змальованню відчудження в родині наслідком еміграції, хоч і скомпліковані спеціяльним характером головного героя і постановкою справи в міжнаціональній перспективі — це всеж таки загальна тема. Дія перекинута на Закарпаття, але не мусілаб там відігравaтись. Колись ці теми переконували в родинах матросів по портах. Люди відчуджуються собі життям в ріжних оточеннях. Колиб наша, хочби европейська еміграція вернулася до дому, вона теж побачилаб, якою скоро чужою вона стала для народу за тих вісім, чи пятнацять років перебування за кордоном.

Роман кінчиться вбивством Гордубала. Убиває його зовсім непотрібно, бо він уже в агонії (запалення легенів) — Степан. В другій частині описує Чапек жандармський розшук — якась детективна історія — а в третій — суд присяглих. За авторовим пляном ці три частини мали творити цілість і мали дати три перспективи життя в уяві мистця, жандара, судді. Єдність ця, як згідно ствердила критика, не повелась.

У другі роковини смерти бл. п.
ВЯЧЕСЛАВА ЛИПИНСЬКОГО
відбудеться дня 15. червня 1933. в Архикатедральній Церкві св. Юра
ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
в год. 11.30 передпол., а в год. 12-ій
ПАНАХИДА,
яку відправить Їх Преосвященство Кир Никита в асисті Всв. Духовенства.
Комітет.

РОЗПРАВА В РОЗПРАВІ.

Зі салі виходять усі постерункові і ком. Дзенґелевич, яких мають переслухати на обставину, чи д-р Глушкевич порозумівався з Мотикою. Д-р Глушкевич скидає адвокатську тоґу, виходить на салю і стає проти трибуналу. За згодою сторін його не заприсягають і він зізнав, що ні в суді ні поза судом з Мотикою не говорив за вимком питань на салі розправ.

Черговий свідок, ком. *Дзенґелевич*, зізнає, що він мав доручення ізолювати Мотику від інших обвинувачених і доручив це пшод. Мотикевичеві. Він сам не завважив, щоби д-р Глушкевич колинебудь говорив з Мотикою.

Пшод. *Мотикевич* стверджує врешті, що він рішуче першого дня розправи якоїсь розмови д-ра Глушкевича з обв. Мотикою не бачив, а був як приділений для ізоляції Мотики увесь час біля нього.

З переслухання дальших свідків у цій справі обі сторони резиґнують, супроти чого предсідник кінчить на цьому інциденті сьогоднішну розправу і заповідає дальший хід її на вівторок равком.

Саля пустіє. Усі виходять. По дорозі чути, як люди оповідають собі, що Мотика — якийсь фатальний юнак і з ним тільки постійно непорозуміння та короводи.

—o—

Поклін Поляглим.

РОГАТИН.

Зеленосвяточний традиційний похід на місцевий цвинтар у Рогатині, на могили стрільців, де кілька літ тому поставлено заходом філії Т-ва О. В. М. величавий памятник поляглим стрільцям У. Г. А., цього року випав більше якось величаво та сердечно. В поході взяли участь усі місцеві товариства та маси народу; панував зразковий порядок. Цікаве й те, що прийшли та приїхали селяни з дооколичних сіл Рогатинщини. На переді походу несено кільканацять вінків. Грала орхестра „Зорі", співав студентський хор. Глибоко продуману патріотичну проповідь виголосив о. Кудрик. Свято зробило незабутнє враження на всіх його учасників.

—o—

Зачинення вистави українського промислу

Жюрі відзначило найкращі стійла.

Львів, 12. червня 1933.

Сьогодні на закінчення вистави в год. 2. попол. зійшлись в б. приміщенні „Сіль. Господаря" репрезентанти фірм, що взяли участь у виставі, відпоручники преси і гості. Перед ними виголосив змістову промову голова Комітету вистави дир. Ю. Шепарович, підкреслюючи інтенції, якими кермувався Центросоюз, влаштовуючи виставу рідного промислу. Він згадав низку імен, що заслужились при реалізації цього важного діла і вказав на заінтересування не тільки Львова, але теж приїзжих інтеліґентів і селян. Провінція бажає, аби цю саму виставу влаштувати теж у важніших краєвих центрах. Комітет погоджується з тим, аби піти провінції на зустріч, а також уважає за доцільне, аби виставлені експонати перевезти теж на півн.-зах. землі, на Волинь.

На прикінці дир. Шепарович висловив рішення комітету відзначити найкращі стійла і запропонував до жюрі представників преси п. Купчинського, п. Яр. Курдидика й інж. Несторовича.

Жюрі негайно приступило до спільного оглянення вистави і присудило диплъоми трьом фірмам, а саме: кооперативі „Будучність" (фабриці гутол і паперців „Калина") в Тернополі, ф-мі „Альоє" (зубна паста і спортовий крем) і „Пасічницькій Спілці" (обі у Львові) і 3 похвальні письма, а саме: фабриці муштарди „Міка", Народній Торговлі і фабриці „Зоря" (О. Левицька і С-ка) у Львові

Нова нагінка на українську радянську пресу.

За протипартійне відношення до директиви ЦК ВКП (б), яке виявилося в непоміщенню часописом Ворошилівського району „Більшовицький Шлях" телеграми ЦК ВКП(б) та у спізненні оголошення телеграми ЦК часописами „Ударник" Сорокинського району, „Прапор Леніна" Петромаревського району, „Більшовицький Штурм" Лисічанського району та „Луганская Правда", бюро донецького обкома КП(б)У постановляє:

„Оголосити сувору догану та звільнити з роботи редактора часопису „Біль. Шл." Мойсеєнка; оголосити догану редакторам часописів „Пр. Лев." — Сокологорському, „Уд." — Дашкевичу, „Біль. Шт." — Артемнову і „Луг. Пр." — Бурому.

„Звернути увагу ворошиловському та луганському гортпарткомам і райпарткомам сорокинському, центромаревському і лисічанському на відсутність належного контроля та керівництва часописом, наслідком чого могли мати місце повище згадані факти.

Секретар обкома КП(б)У Саркіс. (Іав. 30, травня 1933.)".

Так виглядає воля української радянської преси, коли вона не слухає сліпо московської команди.

УКБЮРО ЖЕНЕВА.

—o—

Остання фаза шкільного плебісциту.

ЩО ДІЄТЬСЯ ЗІ ШКІЛЬНИМИ ДЕКЛЯРАЦІЯМИ?

На підставі закону з 31. липня 1924 р. (Д. З. Р. П. ч. 79. поз. 766) і виконного міністеріяльного розпорядку з 7. січня 1925 р. (Д. З. Р. П. ч. 3. поз. 33) повітові шкільні інспектори мають усі шкільні декларації предложити Шкільній Кураторії найдалі до 31. травня зі своїми внесками у справі мови навчання.

Шкільний Куратор протягом місяця рішає про мову навчання в школі і повідомляє про те громадський уряд, а крім того й одного з батьків, що вносили шкільн декларації. Це рішення має Громадський Уряд вивісити в льокалі громадського (ґмінного) уряду, а якщо в громаді нема дому громадського уряду, то на іншому видному місці.

ЯК ТЕПЕР ПИЛЬНУВАТИ СПРАВИ?

Треба щодня ходити до громадського уряду і дуже пильнувати того, коли громадський уряд вивісить дотичне рішення, бо від тої днини числиться 14-денний речинець рекурсу до Міністерства Освіти проти відмовного рішення шкільного куратора.

Якщо рішення шкільного куратора відмовне, то треба своєчасно у неспізненому речинці внести добре умотивований рекурс до Міністерства Освіти на руки приналежної Шкільної Кураторії. З огляду на закон з 31. липня 1924 р. такий рекурс як і взагалі всілякі письма до Міністерства можна вносити тільки по польськи, бо рекурс чи яке інше письмо в непольській мові може Міністерство відкинути з формальних причин навіть його не розглядаючи.

Добре було би, якщо рекурси Міністерства Освіти попідписували би всі батьки та їх правні заступники, що вносили шкільні декларації за українською мовою навчання. Одначе, де це булоб неможливе (не сталоб часу на зібрання усіх підписів), то вистарчить, якщо підпише кількадесять чи кільканацять або в крайному випадку бодай кілька батьків.

Рекурси висилати порученою почтою до приналежної Шкільної Кураторії, а якщо у дотичному рішенні зазначено, що рекурс треба вносити на руки приналежного повітового шкільного інспектора, то до приналежної Повітової Шкільної Ради.

ЯК РОБИТИ РЕКУРСИ ПРОТИ ВІДМОВНИХ РІШЕНЬ?

На внесені українськими батьками шкільні декларації з домаганням української мови навчання у школах — пересилає вже Львівська Шкільна Кураторія відмовні рішення, одначе не з річевих тільки покищо з формальних причин, мотивуючи це тим, що на підставі перепису людности з 1921 р. мовляв, нема в даній громаді 25 проц. українців, або: що від останнього рішення про мову навчання в даній школі не минуло ще 7 літ. Такі відмовні рішення навіть з формального боку неоправдані.

§ 5. виконного міністеріяльного розпорядку з 7. січня 1925 р. до закону про шкільний плебісцит з 31. липня 1924 р. говорить тільки про **останній** перепис людности, а не попередній чи який інший. **Останній перепис людности був у 1931 р.** і тому перепис людности з 1921 р. вже з формальних причин не може навіть входити в рахубу.

Взір рекурсу до Міністерства Освіти проти відмови української мови навчання в школі у випадку, коли Шкільна Кураторія покликується, що на підставі перепису людности з 1921 р. нема в громаді 25 проц. українців — видрукований у ч. 8. журналу **„Рідна Школа" з 15. квітня 1933 р.** Крім того Правна Оборона при Головній Управі „Рідної Школи" видала окремо взір такого рекурсу з поученням і на бажання пересилає інтересованим даром і оплатно.

Щодо 7-літнього речинця, то відмова в таких випадках також неоправдана. Дотичний декрет Президента Річипосполитої з дня 29. вересня 1930 р. звучить дослівно так:

> „Змінити мову навчання можна не скорше, як після 7-ми років, числячи від дати управосильнення останнього оречення, що устійнило мову навчання в даній школі".

Отже президентський декрет не обмежує ані не забороняє **вносити шкільних декларацій перед 7-ми літами**, тільки говорить **про саму зміну мови навчання**. Навпаки § 9. виконного розпорядку з 7. січня 1925 р. **передбачує** можливість **безперервного** вношення **шкільних декларацій**.

З огляду на те, може Шкільна Кураторія що найвище **здержатися** з вирішенням справи про мову навчання у дотичній школі до часу, доки не мине 7 літ від останнього вирішення мови навчання в тій школі, але з формальних причин вирішувати відмовно — не може в ніякому разі. Тому й у таких випадках треба своєчасно вносити рекурси до Міністерства Освіти.

НЕГАЙНО НАДСИЛАЙТЕ ДО ПРАВНОЇ ОБОРОНИ ВІДПИСИ РІШЕНЬ!

Дослівні відписи відмовних рішень Шкільної Кураторії пересилати негайно до **Правної Оборони при Головній Управі „Рідної Школи" у Львові, вул. Словацького 14.** зазначивши, чи внесено вже рекурс чи ще ні.

Якщо внесено вже рекурс, то прислати до Правної Оборони також дослівний відпис того рекурсу, — якщо ні, то подати всі фактичні дані й вияснення (з відписами потрібних документів), щоби Правна Оборона мала матеріял до виготовлення рекурсу.

Якщо одержимо відмовні рішення з інших причин як подані вище, то подамо вказівки, як робити рекурси в інших випадках. Як хто має книжку **Івана Герасимовича „На тривогу"!**, то там найде готові взори рекурсів у ріжних випадках відмовних рішень з попередніх шкільних плебісцитів. Очевидно тими взорами і вказівками можна користуватися й при теперішньому шкільному плебісциті.

Якщо Шкільна Кураторія видала прихильне рішення, яким згідно з домаганням батьків заводить до школи українську мову навчання, то й у такому випадку відпис дотичного рішення надіслати до Правної Оборони до відома.

Отже найважніша тепер справа: 1) припильнувати оголошення кураторських рішень, 2) у відмовних випадках своєчасно вносити рекурси! Спізнення речинця чи взагалі занедбання тієї справи ударемнює всю досі переведену важку плебісцитову акцію. Тому необхідно припильнувати справи й боротьбу за українську школу довести до побідного кінця!

ПРАВНА ОБОРОНА
при Головній Управі Рідної Школи.

Українські січові інструкторські курси для підкарпатських студентів у Празі.

Дня 7. червня ц. р. закінчилися 7-тижневі курси інструкторів руханки, що їх впорядкував у Празі в помешканнях ДТІ (Робітничих руханкових товариств чеських) Український Січовий Союз на чужині, за товариською допомогою ДТІ (Союзу робітничих руханкових товариств чеських).

На курси було записаних 20 підкарпатських студентів, закінчило 12 з диплъомом від УСС та ДТІ. Диплъоми видані на бажання тих, що покінчили.

Курси вів В. Петрів кошовий УСС та лектор фізичного виховання (був. ген. хор. української армії), руханку викладав П. Шаман, заступник начальника Свазу ДТІ та міжнародній інструктор САСІ, декілька разів, за його відсутністю його заступав П. Мразек начальник Свазу ДТІ; гри та спорт вів д-р В. Гайдовський Потапович, член управи УСС та суддя спорт. клюбів у ЧСР, організацію викладав д-р Безпалко Й. бувший організатор Січей на Буковині, член управи УСС, крім того по одній лекції відбули П. Ф. Паша, секретар Свазу ДТІ та П. Ваверка, виховник свазу ДТІ.

Курсанти в час тривання курсів вислали привіт у день відкриття памятника І. Франкові, який опублікований у „Ділі" з дня 28. V.

Курси мають повторити в осені для нових слухачів.

В. П.

ТРУДНОЩІ ЕКОНОМІЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

ПАРИЖ, 12. VI. ПАТ. Париська преса підкреслює трудноші, які виринуть із отворенням вишиньої конференції у звязку з протоколом денного порядку та натиском, який роблять делегації великих держав, аби обмежити час промов інших делегатів, менших держав. Та це ще не найбільші трудноші. Вже сьогодні повідомляє „Інтрасіжан", що створилося щось у роді бльоку вел. держав для переведення внесень, що торкаються ревальоризації золота, редукції золотого покриття та перефорсування внесень у справі біметалізму. Мораторія, зголошена Німеччиною, кинула тінь неспокою на економічну конференцію й оцінюють її як свого роду шантаж, бо вона боїться, щоби не зажадали обнижки німецької митної тарифи. На перше місце господарської конференції висуваються тепер три основні справи: стабілізація девіз, конечність піднесення світових цін і митна тарифа. Справу воєнних довгів у загальному зарної мають поминути під час конференції.

ПЕСИМІСТИЧНА ФРАНЦУСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ.

ЛЬОНДОН, 12. VI. ПАТ. Французька делеґація, що приїхала вчора веч. до Льондону з прем. Даладієром, є в дуже поганому настрої. Вона не сподіється успіхів конференції. На її думку до заморочення перебігу нарад причиняється, поза справою воєнних довгів, німецька постанова мораторії для закордонних довгів. Франція рішена не допустити до того, аби Німеччина безкарно маніпулювала облігаціями Дейвісової та Йонґової позички й погрожує санкціями

—o—

СПРАВИ НІМЕЧЧИНИ НЕ ПОРІШАТЬ ПОШИРЕННЯМ НІМЕЧЧИНИ.

ЛЬОНДОН, 12. VI. ПАТ. Канцлер Дольфус у пресовім інтерву сказав, що Австрія за ост. 400 літ була цивілізаційним осередком в Европі а її впливи сягали далеко на схід. Австрія має відіграти велику ролю у творі поступу та розвитку Европи. Канцлер не вірить, щоби німецьку справу можна розвязати поширенням німецької держави коштом малої територіяльно австрійської держави. Вкінці Дольфус висловив жаль з причини непорозумінь, які є між Австрією та Німеччиною.

НАРАДИ ПРЕДСТАВНИКІВ БАНКІВ ТРЬОХ ДЕРЖАВ.

ПАРИЖ, 12. VI. ПАТ. Про вислід дотеперішніх нарад представників емісійних банків Франції, Англії та Зл. Держав у валютових справах париська преса повідомляє, що вони зробили деякий поступ. Усеж іще далеко до позитивного висліду й устійнення внесень. Найбільшою трудністю є переконання, що стабілізацію валют можна перевести лише згідно з інтересами поодиноких країв. Уся трудність є у згармонізуванні інтересів поодиноких держав із конечністю управильнення їх із міжнародного становища.

—o—

ЗАМАХ НА ПРОВІДНИКА ГАЙМВЕРИ.

ВІДЕНЬ, 12. 6. ПАТ. Предсідника Гаймвери д-ра Штайбля в Інсбруку ранили револьверовими стрілами з переїзжаючого авта. Числа авта не ствердили, бо реєстраційна табличка була затерта. Здогадуються, що замах виконали нац.-соціялісти. Д-р Штайбле ранений тяжко в рамя. Він тепер на клініці в Інсбруці. Перевели ревізію в брунатнім домі й арештували провідника нац.-соціялістів. „Дер Морґен" повідомляє, що арештують усіх нац.-соц. провідників у Тиролі. Повідомляють теж, що в Грацу готовили замах на намісника Стирії д-ра Рінтелена. Дорогу, куди мав переїздити Р., знищили динамітом і лише завдяки притомности ума шофера не прийшло до катастрофи. В Кірхгофі вибухли в неділю дві бомби перед автом Рінтелена, що вертав із Грацу. Авто було кількасот метрів від місця вибуху. На місці найшли дві зал. рури, які атентатчики вжили для вибуху.

НОВИНКИ

— **На будову нагробника І. Франка** зложили далі: філія Союзу Українок (Коломия) 15 зол.; дир. Василь Барвінський 10 зол.; Союз приватних українських службовиків „Супруга" 30 зол.

— **На лікування жертви жалюгідних подій** на Личаківському цвинтарі зложили: Тиктор Іван 5 зол., дир. Барвінський Василь 5 зол.

— **Комітет для вшанування памяти Вячеслава Липинського,** що відновив свою діяльність, просить цією дорогою посилати всі листи та матеріяли до „Пропамятної Книги" та гроші на її видання на адресу: „Дружина — Lwów, skrytk. pocz. 323. з допискою „для Комітету".

— **Ювилей гімназії в Дрогобичі** з нагоди 75-ліття її заснования приготовляє місцевий комітет з дирекцією тієж гімназії на вересень.

— **Виділ Т. У. С. К. „Обнова"** повідомляє своїх членів, що продовження останніх сходин відбудеться в четвер 15. червня ц. р. в год. 17.30 в домівці Т-ва. Участь усіх членів конечна.

— **Арештування.** В дні 9. червня арештувала поліція студ. прав Павла Крохмального з Чижикова, пов. Львів. Арештовано його по вічу УНДО в Чижикові. Арештований щойно 2. червня ц. р. вийшов на волю по 5-місячній тюрмі з львівських арештів.

— **Вигляди на погоду досі непевні.** Краєві метерольоги пояснюють нам, що дотеперішній холод є наслідком холодних вітрів від півночі. Такий холод трівaтиме імовірно ще кілька днів. Від половини червня сподіються рішучо звороту до тепла.

— **Щадничі вкладки в П. К. О. в травні 1933** та скількість ощаджуючих у П. К. О. виявляють дальший поважний зріст. Щадничі вкладки зросли о 3.266.624 і осягли до 31. травня 1933. стан 417.321 — включно з вкладками, що походять із вальоризації давніх маркових вкладок зол. 445.383.928. Рівночасно зі зростом щадничих вкладок зросла в цьому часі також скількість ощаджуючих у П. К. О. В травні П. К. О. видала 21.071 нових щадничих книжечок, осягаючи в дні 31. V. 1933 р. загальне число 996.141 книжечок, а разом із книжечками, що походять із вальоризації 1,031.305 книжечок.

— **Обмеження в університетах.** Згідно з новим законом про вищі школи міністерство освіти у Варшаві означуватиме щорічно максимальну цифру студентів на поодиноких факультетах університету та політехніки. Управи університетів висилатимуть свої проекти в цьому напрямі.

— **Невгамовний артист.** Варшавський артист Ярач, що виступає тепер у Львові в „Капітані Кепеніку" останньої суботи не явився в міськім театрі на виставу. В останній хвилині мусів його заступити інший артист. Ярача віднайшли щойно після скінченої вистави опівночі у веселому товаристві, в затишнім ресторанику. Подібні пригоди трапляються Ярачові нераз. Мин. року у Варшаві три дні шукала за ним поліція та приятелі.

— **Поїзд розшарпав ученика.** Біля мосту при стрийській дорозі у Львові під поспішний поїзд, що їхав із Букарешту до Львова кинувся Вільгельм Бамберґер, ученик 6. кл. евангелицької гімназії. Поїзд розшарпав Бамберґера. Причина: невилічима недуга.

— **За шпіонажу.** Наглий суд у Чорткові — як ми вже повідомляли — розглядав справу Василя Ярового та Йосифа Ткачика, обвинувачених у шпіонажі в хосен чужої держави. Ярового засудили на кару смерти (шибеницю), а Ткачика на 8 літ тюрми. Президент держави замінив Яровому кару смерти на досмертну тюрму.

— **Душогубства.** В Колодні (пов. Жовква) невідомий душогуб убив Йосифа Льоха в його стодолі, де він спав, щоби пильнувати свого добра перед злодіями. Тойже душогуб став опісля добуватися до хати, а коли Льохова жінка та наймичка пробудилися та виглянули крізь вікно, напасник освітив обі жінки електричною ліхтаркою та вдарив Льохову жінку якимсь тупим знаряддям по голові. На крик її напасник утік. Поліція здогадується, що Льоха вбив його свояк Тимків із Яричова, з яким Льох процесувався 8 літ. — Володислава Лукасевича з Бібрки суд засудив на 7 місяців за побиття тещі Роз. Чеховської. За це Лукасевич пімстився на тещі так, що вбив її сокирою як спала. Вбивник утік.

— **Повісилася учителька.** В Бродах повісилася емеритована учителька 47-літня Людвика Шиманська. Причина: нервовий розстрій.

— **Грабіж.** У Тивонії (пов. Ярослав) два озброєні напасники дісталися шкільною салею до хати місц. учительки Софії Орловичевої та під загрозою зброї забрали в неї 130 зол. і ріжні дрібні річи. Як підозрілих поліція арештувала Тому Ковальського, Тому Воту, Йос. Бельца та Каз. Кнапа.

— **Б. російський старшина — фальшівник грошей.** У Накваші (пов. Броди) поліція арештувала бувш. російського старшину Іллю Горбунова, який на спілку з місцевим крамарем Мойс. Ордовером фабрикував і пускав в обіг фальшиві 20- і 50-сотиківки.

— **Марево свідоцтв.** За один день минулого тижня, у пятницю, було у Варшаві 5 самогубних спроб між шкільною молодю в віці від 13 до 18 літ. Із цього троє вмерло. Причина: страх перед поганим свідоцтвом себто перед родичами дома. Педагогія, що придумує щораз то нові засоби навчання та виховання, не має веселого обличча.

— **Саранча появилася** у варшавському воєвідстві в повіті радимінському та пултуському. Над Гроховом хмара саранчі була така густа, що прислонила окраєць неба. Летіла 1 год. 20 хв. Коли над Гроховом став падати дощ, частина саранчі опала на дерева та поля. Люди обчистили поля та дерева з тієї саранчі.

— **Жертва краси.** У Варшаві щезла власниця одного косметичного підприємства, наслідком скарги до прокуратури, що вживає при відмолоджуванні своїх пацієнток засобів шкідливих для здоровля. Одна з таких пацієнток, жертва наймоднішої краси, пролежала три тижні у шпиталі.

— **Бойкот має два кінці.** „Жидівський „Гайнт" у дописі з Берліна розкриває деякі цікаві наслідки бойкотування німців жидами. Цей бойкот найсильніше відбився у Ляйпціґу, де безробіття панує між жидами. Тут працювали у красильнях, фабриках футер та у хемічних заведеннях головно жиди. Тепер вони без праці. Нема сумніву, що подібні наслідки в неодному випадку матиме бойкот і з другого боку — жидів німцями.

— **Ріжні вістки.** Стан здоровля Ґоркого покращав. — В Текучій вударилися в повітрі два румунські військові літаки. Чотири летуни ранені, літаки знищені. — Австрійський уряд відібрав дебіт на один рік ґітлерівському органові „Фелькішер Беобахтер", що виходить у Мінхені. — Німецькі соц.-демократи переносять наслідком політичної ситуації свій головний орган „Форвертс" до Праги

— **Мадярський „день книжки".** Мадярські письменники та видавці зорганізували у Будапешті один „день книжки". На найбільше оживлених місцях побудували 150 шатер, де письменники підписували свої книжки з ріжними присвятами і продавали їх по дуже низьких цінах. За столами ролю продавців узяли на себе дами з найкращого товариства, вбрані як на велике свято. Премієр міністр і міністр освіти маніфестували симпатію уряду до такого почину і самі прийшли купувати книжки. Саме цими днями радив у Будапешті міжнародній зізд журналістів і хоча між чужинцями є невичайно мало таких, що знають мадярську мову, неодин із них узяв собі на спомин мадярську книжку. День книжки, зорганізований під гаслом допомоги для бідних авторів. В останніх часах найкращі мадярські письменники дослівно голодували. Повістяр Сіні та поет Круді вмерли у нужді. Таким днем книжки хотять мадярські письменники звернути увагу на свої обставини праці.

—o—

З концертової салі.

Концерт Юрія Криха.

Концерт молодого талановитого скрипака Юрія Криха, що 8. ц. м. ставив перші самостійні кроки на концертовій естраді — це симпатичний і конечний обяв у нашім музичнім житті, який змушує не лиш самого концертанта працювати над собою з подвійною енерґією, але й заохочує інших молодих муз. адептів до праці і шляхотної ривалізації, з якої вибиваються справжні таланти

Програма концерту багата і дала змогу концертантові виказати свою доволі розвинену техніку, гарний тон і непересічну музикальність Одначе не всі виконувані твори стояли на однаковім мистецькім рівні. Концерт Д-дур Брамса одна з найтрудніших композицій скрипкової літератури — вимагає ще багато праці над поборенням всіх трудноців як технічних, так і музикальних. Найкращою точкою програми була безперечно Соната А-дур Моцарта, виконана справді артистично, в якій і партнерка концертанта п-і Любчак-Крихова виявилася як дуже добра пяністка. Останню точку програми виповнили дрібні твори Барвінського, Людкевича, Фая, Новачка і Паґаніні-Шимановського, які Ю. Крих відіграв з великим успіхом, змушений до надатків.

З нагоди виступу молодого адепта приходить мимохіть думка, що у нас є багато музичних талантів, хоч не всі вибирають собі музичне звання. Але ті, що те звання собі вибрали і спочатку дуже гарно заповідались, часто признають і вірять тільки тим, що їм лиш комплиментують (переважно нещиро), через те затрачують самокритику і зовсім марнуються. Маймо надію, що Юрій Крих до таких не належить і що при дальшій праці стане одним з найкращих наших скрипаків і музиків.

Накінець слід зазначити, що програмки концерту могли бути менше претенсіональні, а зате дешевші.

Тало Шухевич.

Дописи.

КАЛУШ.

Гостина хору „Думка“. Дня 5. червня ц. р. загостив до Калуша зі Станиславова хор „Думка“ з концертом. У репертуарі велика ріжнородність, бо крім популярних народніх пісень та творів наших композиторів дириґент сягнув і по чужі тяжчі твори. Хор представляється якнайкраще, всюди видно справну руку дириґента м-ра Л. Крушельницького. Виконання пісень дбайливе, хоч подекуди давалася відчувати голосова недиспозиція, головно у тенорів. Причиною те, що хор співав два дні підряд на панахидах (Зел. свята). Після концерту заходом філії „Союзу Українок“ і „Калуського Бояна“ відбулася гостина, яка серед симпатичного настрою протяглася пізно в ніч.

ЩИРЕЦЬ.

Свято поляглих з перепонами. Дня 14. IV. о. Ст. Сенишин вийшов разом з процесією з церкви на могилу поляглих, щоби відправити панахиду. Коли процесія дійшла вже до брами цвинтаря, поліція заборонила вхід, кажучи: „Не вольно“. Процесія була змушена вернутись до церкви, де о. Сенишин відправив панахиду. Хлопці, котрі несли вінці, просили, щоб дозволено їм зложити їх на могилі, одначовож і на це дозволу не дістали. Тоді забрали вінці і з піснями на устах вернулись теж до церкви. Вінки зложено вже аж пополудні при великій скількости народу.

Рідношкільна анкета. В дні 25. V. відбулася у Щирці анкета на рідношкільні теми. Присутній редактор „Учительського Слова“ п. Ющишин виголосив дуже річевий реферат, по якім можна буде сподіватися гарних жнив.

ПЕРЕВОРЩИНА.

Свято У. М. Х. в парохії Тарнавка-Гадлі. Незвичайно гарне свято У. М. Х. відбула гр.-кат. парохія Тарнавка-Гадлі на далеких західних окраїнах, як перша в лежайському деканаті (двох людей з Тарнавки було на Святі УМХ у Львові). Свято це було спершу заборонене, але на інтервенцію о. пароха Т. Калинича староство дало свій дозвіл, приславши зате поліційну асисту. Свято відбулося 21. м. м. і взяли в ньому участь буквально всі члени парохії в числі до 1.500. Спершу прийшла до Тарнавки процесія з Гадлів (дочерної церкви), де вже наше населення вживає виключно польської мови, але проте твердо держиться свого. Після урочистого богослуження і заприсяження всіх учасників на вірність Христові двигнувся величавий похід процесій і вірних тих двох сіл з Тарнавки до Гадлів. Люди були всі з відзнаками і йшли у зразковому порядку, співаючи цілу дорогу церковні пісні. Перед великим гуртом молоді несено прапор УМХ, під яким парохія складала присягу. Крім пароха о. Калинича брав участь у святі й поході молодий священик з Миротина. Так похід перейшов цілу Тарнавку і Гадлі, де розвязався біля церкви. Опісля тарнавчани вернулись у такому самому порядку до своєї церкви, викликуючи своїм горячим привязанням до рідної церкви і бадьорою поставою подив та признання навіть серед поляків. Свято це, невидане ніколи в цій околиці, підготовлене дбайливо о. Т. Калиничем, піднесло всіх сильно на дусі, скріпило свідомість та відпорність гр.-кат. населення на чужі впливи і буде для всіх його учасників ясним і дорогим спомином на ціле життя.

Правильна передплата дасть нам змогу поліпшити Видавництво.

СПОРТ.

ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВО УСС.

ЛЬВІВ. *Сокіл IV.—УРСК* 3:1 (2:1) В першій частині легка перевага Сокола IV, у другій гра вирівнюється. УРСК не використав двох карних. Суддював п. Повзанюк.

ЛЬВІВ. *Мета—Сокіл (Золочів)* 5:0 (2:0). Величезна перевага Мети, що виступила у зміцненому складі.

ЛЬВІВ. *Тризуб—Чорноморці* 2:1.

ВИННИКИ. *Дніпро (Винники)—Комета (Львів)* 1:1.

Степ II.—Сіоніт II. 7:0 (3:0). Товариські змагання цих дружин закінчилися повною побідою резерви Степу, яка весь час грала в десятку.

Степ—Ґраніт Повищі товариські змагання відбудуться в четвер, 15. ц. м. в год. 9.30 передпол. на грищі Білого Орла, як передзмагання Україна—Білий Орел.

СПОРТ ЗА КОРДОНОМ.

ВІДЕНЬ. Лібертас—Спортклюб 1:0; Рапід—Београдський Клюб 5:2; Вієнна—Расінґ Клюб (Париж) 13:2 (6:0); Кінцева табеля мистецтв I. віденської ліґи: 1) Вієнна 33 пунктів; 2 Рапід 32; 3) Адміра 25; 4) ВАЦ 23; 5) Ф. К. Він 23; 6) Австрія 22; 7) Вакер 20; 8) Гакоаг 19; 9) Спортклюб 18; 10) ФАЦ 17; 11) Лібертас 17; 12) ВАЦ 14. Як виходить з табелі, мистецтво добула Вієнна до II. ліґи спадає ВАЦ, на його місце входить мистець другої ліґи Донав. За чашу середньої Европи грають мистець Вієнни і переможець за чашу Відня Австрія.

БУДАПЕШТ. За чашу середньої Европи гратимуть Уйпешті і Гунґарія.

УКРАЇНА—БІЛИЙ ОРЕЛ.

Змагання за мистецтво А-кляси між цими дружинами відбудуться в четвер 15. ц. м. в год. 11-ій на Клепарові.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр

Вівторок, 13. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“ (Вист. Ст. Ярача).

Середа, 14. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“ (Вист. Ст. Ярача).

Четвер, 15. червня год. 3.30 попол. „Викрадена наречена“.

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 13. червня год. 7.30 веч. „Непіймений“ (ост. раз).

Середа, 14. червня год. 7.30 веч. „Любки“ (В. Грубінського).

Кіна.

АДРІЯ: „Таємна 6-ка“, „11 к. фельдмаршал“ (Власта Буріян).
АПОЛЬО: „В кожній пристані дівчина“ (Альб. Прежан).
АТЛЯНТИК: „Земля вічня“.
КАСІНО: „Покинута мати“, Льорель і Гарді: „Полковник і його слуга“.
КОЛІСЕЙ: „Побіджені побідники“, ревія „Весела осмішка“: „Щось пищить у траві“.
КОПЕРНИК: „Д-р Моро“ (на основі Велса).
МАРУСЕНЬКА: „Д-р Моро“ (на основі Велса).
МІРАЖ: „Дівчина з країни бурі“.
МУЗА: „Наґана“, „Хам“.
ПАЛЯС: „Екстаза“.
ПАН: „Все для дівчини“ (Гарі Піль).
ПАСАЖ: „Ковбой з Арізони“ (Кен Мейнард).
СТИЛЕВЕ: „Бейбі“ (Анні Ондра), ревія: „Коли дівчатка йдуть пати“.
ХИМЕРА: „Сатана зависти“ (Ґері Купер).
УТІХА: „Блудні вогні“, ревія „Бомба“.

Закордонне радіо.

Вівторок, 13. червня 1933.

Кеніґсберг (217,1) 20.35 „Геракль“ муз. песа Гендля; **Братислава** (279,3) 18.25 Фортепян; **Міляно** (331,4) 13.45 Музика, 20.30 „Княжна Шікаго“ оп. Кальмана; **Берлін** (419) 22.00 Давня музика; **Білгород** (429,7) 12.35, 19.50 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 13.00 Музика, 17.30 Концерт; **Прага** ((488,6) 20.40 Рос. концерт; **Відень** (518,1) 12.40 Концерт, 18.25 „Зиґфрид“ оп. Ваґнера; **Харків** (937,5) 9.00 Концерт, 15.00 Концерт молодої української музики, 17.40 Мист. трансм., 18.30 Симф. концерт із Української Фільгармонії; **Москва** (1000) 17.25 „Садко“ оп. Римського-Корсакова (Досв. 720 м.); **Париж** (1724,1) 20.45 „Ля Сінтілян“ і „Деметріос“ авд. Жіль Ромена.

Середа, 14. червня 1933.

Братислава (279,3) 12.30 Концерт; **Бреслява** (325) 20.00 „Колиб я був королем“ ром.-ком. опера Адама; **Брно** (341,7) 19.30 „Хованщина“ оп. Мусорґського; **Штутґарт** (360,6) 10.10 Пісні; **Берлін** (419) 17.50 Італ. пісні; 20.10 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 20.45 Концерт; **Прага** (488,6) 19.30 „Дон Кіхот“ оп. Маснета; **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 17.20 Сучасні австр. композитори, 19.35 Вес. вечір; **Мінхен** (532,9) 20.45 „Царевич“ оп. Леґара; **Будапешт** (550,5) 17.00 Циг. орхестра. 18.30 Пісні; **Харків** (937,4) 9.00, 19.00 Концерт, 13.50 Українська літ.-муз. авд., 15.00 Скрипка, 18.00 Спів, музика, рецитації.

Львівське радіо.

Вівторок, 13. червня 1933.

7.00—8.00 Ранішня авдиція; 10.00 Трансмісія з Кут: Вірменське богослуження; **12.05 Трансмісія з Кут: Фраґмент гуцульського ярмарку;** 12.30, 14.55, 15.15, 15.35, 18.35 Грамофон; 16.00 Солісти (музика, спів); 17.15 Симф. концерт; 18.15 „На Гостинській горі“ (краєзнавство, туристика); 20.00 Свято танку (симф. орхестра); 21.30 Спів (Олена Дудич); 22.00, 22.40 Танк. музика; 22.25 Спортові вістки.

Середа, 14. червня 1933.

12.10, 12.35, 14.55, 15.35, 17.15 Грамофон; 15.25 Госп. комунікат; 16.00 Симф. орхестра; 18.15 Спорт у старину; 18.35 Спів (Евґ. Мосаковський); 19.40 „Заячий присуд“ (Дигасінського); 20.00 Легка музика, спів; 21.00 Есперантські новини; 21.10 Еспер. відчит про польську музику; 21.35 Музика, спів (Ад. Добош, тенор); 22.00, 22.40 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки.

БІРЖА.

ДОЛЯР.

У понеділок курс доляра мав далі знижкову тенденцію. Банк Польський платив за доляра 7.20 зол., у приватних оборотах 7.25—7.28 зол.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“:

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 12. VI.: З приводу слабої тенденції за масло цін не ставимо. Молоко 15 сот., сметана 50 сот., яйця 2.60 зол. Тенденція на всі артикули слаба.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Продовження Загальних Зборів Товариства Прихильників Освіти у Львові відбудеться в середу дня 14. червня 1933 р. в год. 18-ій в саді „Української Бесіди“ при вул. Рутовського 22. — За Виділ: **Д-р Володимир Старосольський, м. голова.** 1-2

Замісць вінка на могилу бл. п. О. Пежанської склав 20 зол. на „Рідну Школу“ Сенишин.

Подяка. В імені 24 Товаришів, так тих, що залишилися в тюрмі, як і тих, що вийшли на волю почуваюся до милого обовязку зложити сердечну подяку в першій мірі Високоповажаним Панам Оборонцям др. Електоровичеві, др. Рослякові та др. Юрчинському за численні інтервенції в суді в часі нашого слідства та за безкорисну прегарну оборону підчас нашого процесу за державну зраду, що відбувся у Чорткові в днях 22. V.—3. VI. 1933. Всім тим Достойним Паням-Українкам, що підчас нашого однорічного побуту в чортківській тюрмі з материнською любовю опікувалися нами, передовсім Впов. Панству Носикам за їхній щирий труд і допомогу. Всім тим Товаришкам і Товаришам, які в якийнебудь спосіб старалися влекшити наш побут у тюрмі. Особисто складаю подяку Хвальній Видавничій Спілці „Діло“ за висилку мені за весь час мого побуту в чортківській тюрмі свого часопису. — Львів, 5. VI. 1933. — **Мигаль Роман.**

Вступні іспити до II. кл. гімн. давнього типу й до I. кл. нового типу (давної III. кл.) відбудуться в Прив. Коед. гімназії ім. кн. Володимира В. в Рогатині в днях 16. і 17. червня 1933.

Мешкання в домі Вп. Франків при вулиці Повінського 4 негайно можна винаймити. Ближчі інформації в Адміністрації „Діла“ або телефоном 4-59. (Оголошення Пані Франкової в „Ділі“ ч. 148 з дня 11. червня ц. р. неважне).

Виділ Союзу Українських Власників Реальностей у Львові подає до відома, що переніс свою домівку з вул. Руської ч. 3 до дому „Просвіти“ в Ринку ч. 10, II. поверх і що всякі інформації уділяється там від год. 12 до 13. 2451

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

УЖЕ НЕ ТРЕБА купувати форм на сукні, костюми та плащі, лише дати до робітні, яка крає, фастригує і пробує по низьких цінах. **Марія Волянська, Львів, Собіського 12, тел. 17-04.** 2129 2—4

ФОРТЕПЯНИ, ПЯНІНА знамениті, першорядних фабрик від 900 зол. продає, міняє **ГАНАК,** Пілсудського 21, I. 5—10

УМЕБЛЬОВАНА КІМНАТА, окремий вхід, від 15. 6. до винайму. Театинська 3, II. п. двері 6. 2127 3—3

ТЕПЛА, тиха, фронтова кімната, лазничка до вжитку постійному льокаторові дешево до винайму, вул. Виспянського 31.

ПОКІЙ з комфортом і харчем до винайму. Зголошення до Адм. „Діла“ під „Покій“. 2145 1—2

ПОШУКУЮ інтелігентної виховательки, що цілком заопікувалася би дволітньою дитиною. Даю покій, повне удержання та платня після умови. Зголошення з першорядними референціями до Адміністрації під „Виховательна“. 2452 1—2

РУТИНОВАНИЙ соліцитатор, пише на українсько-польській машині, шукає місця в адвоката або нотаря за скромною винагородою. Зголошення слати на адресу: Володимир Заранок, Будзанів к. Теребовлі. 2454 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло“. За редакцію відповідає Олександер Костик.